కథా కౌముది

చిరిగిన గాలిపటాలు కృష్ణవేణి

తిరుగుమొహం పడుతున్న శీతాకాలపు ఉదయం. బాల్కనీ అంతా ఆక్రమించుకున్న నులివెచ్చటి ఎండలో,

'స్నానం చేయాలి, చేద్దామనుకుంటూ' రెండు గంటలు గడిపేసిన బద్ధకపు పొద్దు. చదువుతున్న ఆదివారపు పేపర్ని పక్కకి పెడుతూ ఉంటే, తారా ఫోన్.

"నీలిమా, ఏమ్వే లో యాభై శాతం సేల్ ఉంది. బాడీ వాష్, షాంపూ కావాలన్నావు. తేనా?"'

"ఏవో కొనుక్కున్నానులే, కానీ నువ్వు రా. అవీ పట్రా. పనికొస్తాయి." చెప్పాను.

"మెట్రోలో రావాలి. కారు లేదు. బయల్దేరతాను."

"కాఫీ సీసా ఖాళీ. కొత్తదెక్కడ పెట్టావు?" నన్నడుగుతున్న అర్జున్ గొంతు వినిపించినట్టుంది.

"అరే, అర్జున్ ఇంట్లోనే ఉన్నాడా! అరవింద్ కలుసుకుంటాడట. తీసుకురమ్మన్నావా?" కొంచం ఆశగా, ఆత్రంగా అడిగింది.

కారణం తెలుసు నాకు, మా ఇద్దరికీ స్నేహితురాలైన పూజా, "తల్లీ, నువ్వంటే పాత స్నేహితురాలివి. నీతోపాటు, నీ అరవిందునీ భరించడం మావల్ల కాదమ్మా." అన్న అల్టిమేటమ్ ఎప్పుడో ఇచ్చింది తనకి. "ఉండు, కాఫీ పొడి ఇచ్చొస్తాను." చెప్పి ఫోన్ మూసి, "అరవింద్ కూడా వస్తాడట." కళ్ళెగరేశాను అర్జున్ వైపు చూసి.

"'రానీ. మనదేం పోయింది!" ఉత్సాహమూ కనపడలేదు. తృణీకారమూ ధ్వనించలేదు.

"త్వరగా రండైతే." తారాతో చెప్పాను.

"బయల్దేరుతున్నాం. అన్నట్టు, మీ ఇంట్లో బకార్డీ కానీ వోడ్కా కానీ ఉన్నాయా అని అడగమన్నాడు."

"మొత్తం బార్ ఉంది కానీ, పగటిపూటొద్దు." ఖరాఖండిగానే చెప్పి, స్నానానికి వెళ్ళబోతుంటే, "వాళ్ళొచ్చే లోపల, ఒక కునుకు తీసి లేస్తాను." అంటూ, అర్జున్ నిద్రకి ఉపక్రమించాడు.

★★★

షాంపూ, కండిషనర్ అన్నీ యాంత్రికంగా ఉపయోగిస్తున్నానే తప్ప, బుర్రలో తారా తిష్ట వేసింది.

నేను కొత్తగా ఉద్యోగంలో చేరినప్పుడు, కంపాషనేట్ గ్రౌండ్స్ మీద ఉద్యోగం వచ్చి చేరింది. అప్పటికే మొదటి భర్తకి విడాకులిచ్చేసింది. కూతురు మేఘనా ఆరేళ్ళది.

అప్పటి తారా అందం చూడాలి తప్ప వర్ణించలేం. ఎంత సన్నగా, మోడెల్స్ ఈర్ష్యపడేలా ఉండేది. చేరిన ఏడాదికే, భార్యని వదిలేసిన పిఆర్ డిపార్టుమెంట్ ఖాన్ని పెళ్ళిచేసుకుంది. తాన్యా పుట్టిన తరువాత ఏడాదికే ఆ పెళ్ళీ పెటాకులు చేసుకుంది. ఆ తరువాత డాక్టర్ ఈష్ తో కొన్నాళ్ళుంది. అతనినుంచీ మూడేళ్ళలో వేరు పడింది. పదేళ్ళ తరువాత, ఏదో వాలంటరీ స్కీమ్ వచ్చినప్పుడు ఉద్యోగం వదిలేసింది. ఈష్ స్నేహితుడైన భార్య పోయిన, ఈ అరవై ఆరేళ్ళ అరవింద్‌తో, అరవై దాటిన తారా ఛత్తర్‌పుర్‌లో కలిపి ఉంటూ, పదేళ్ళవవస్తోంది.

తారా మనసు మంచిదే. ఆర్థిక సహాయం తప్ప, ఎవరికే అవసరం ఉన్నా తనే ముందుకొస్తుంది. కపటం, దాపరికం, ఈర్ష్య–ఇలాంటివన్నీ ఎరగదు. తనకే కష్టం వచ్చినా, అండగా మేమందరం ముందుకి వచ్చే కారణం ఆ స్వభావమే.

తన పెళ్ళిళ్ళూ, లివ్– ఇన్–సంబంధాలూ గురించి నేనెప్పుడూ పట్టించుకోలేదు. అది తన జీవితం. తనిష్టం వచ్చినట్టు గడుపుకునే హక్కు తనకుంది. కానీ, ఈ అరవిందుతో పాటు ఉండటం మొదలుపెట్టిన తరువాత అతనంటే ఉన్న అయిష్టతతో, స్నేహితులందరూ మెల్లిమెల్లిగా దూరం అవడం ప్రారంభించారు. నేనూ మినహాయింపు కాదు. మాటలూ, కలుసుకోవడమూ– అన్నీ ఆగిపోయాయి. కానీ, నాకున్న గిల్ట్ వల్ల, నేనే ఈ మధ్య ఫోన్ చేసి, మాట్లాడాను. దాని ఫలితమే తను మా ఇంటికి వస్తాననడం.

బయటకి వచ్చి తయారయాను.

మళ్ళీ బాల్కనీలో ఉన్న క్రేన్ కుర్చీలో కూర్చున్నాను. ఈసారి, నా ఆలోచనల్లోకి తాన్యా పట్టుబట్టి, మరీ దూరింది.

★★★

పన్నెండో క్లాసు తరువాత, కాలేజ్‌లో అడ్మిషన్ దొరకలేదు. ఇంగ్లీష్ మీడియం చదువు పుణ్యమా అని, ఏదో కాల్ సెంటర్లో చేరిందప్పుడు. అప్పటికే, మేఘనా తనకి నచ్చినవాడిని పెళ్ళి చేసుకుని సింగపూర్‌లో ఉద్యోగం చేస్తోంది.

కొన్నేళ్ళ కిందట, తారా ఫోనొచ్చింది.

“తాన్యా పెళ్ళి. డబ్బెక్కువ పెట్టలేను. షాపింగెక్కడ చేయాలో సలహా చెప్పు. వచ్చాక వివరాలు చెప్తాను.” అంటూ.

“మా ఇంటి పక్కన ఉన్న మాల్ ఒకటి మూసేస్తున్నారు. అన్నీ సేల్‌లో పెట్టారు. రా, చూద్దాం.” చెప్పాను.

తనతోపాటు, తాన్యా కూడా వచ్చింది. ఎత్తుగా ఉన్న తన పొట్ట చూస్తూనే అర్థం అయింది.

“ఆంటీ, అమ్మకి వాసన పడదు. సిగరెట్ పక్కగదిలోకెళ్ళి తాగొచ్చా?”– అడిగింది.

“చూశావా! ఈ పరిస్థితిలో కూడా మానదు.” తల్లి ఫిర్యాదు.

“తమరి పాత అలవాటేగా!” దెప్పుతూ, “ఇంతకీ, అబ్బాయెవరు?” అడిగాను.

“పేరు దీపక్. పెళ్ళిళ్ళకీ, ఫంక్షన్లకీ కేటరింగ్ పని చేస్తాడు. ఆర్యసమాజ్ మందిర్లో రేపాదివారం పెళ్ళి. మన స్నేహితులని మాత్రం పిలిచానంతే.”

టీ తాగి, మాల్‌కి వెళ్ళాం.

తల్లి బాగుందన్నది, కూతురికి నచ్చదు. కూతురు ఇష్టపడ్డది తల్లి తోసిపారేస్తుంది. ఆఖరికి, ఇద్దరూ ఎడమొహం పెడమొహంగానే, కాష్ కౌంటర్ వద్దకి వచ్చారు. షాపింగ్ కార్టులో, తాన్యా కోసం కొన్నవాటికన్నా, తారా కొనుక్కున్నవి ఎక్కువున్నాయి.

ఇప్పుడు ఇద్దరాడపిల్లలు తాన్యాకి. దీపక్‌తో పెళ్ళి ఎక్కువ రోజులు నిలవలేదు. ఆరునెల్ల కిందట వరకూ అరవిందూ, తారా కలిపున్న ఇంట్లోనే ఉండేదని విన్నాను.

★★★

ఇంటర్ కామ్ మోగింది. “మాడమ్ మీకోసం ఎవరో వచ్చారు–గేట్ వద్దనుండే సెక్యూరిటీ గార్డ్.”– కానీ, ఆ తరువాత కూడా, పది నిముషాలవరకూ ఎవరూ రాలేదు.

తలుపుతీసి, రెయిలింగ్‌నుంచి కిందకి తొంగి చూశాను. మోకాళ్ళు పట్టుకుని ‘ఉఫ్’ మంటూ, ఆయాసపడుతూ పైకెక్కుతూ తారా కిందనున్న లాండింగ్ మీద కనబడింది. నా కళ్ళని నేనే నమ్మలేకపోయాను. తారేనా! అంత నాజూకుగా ఉండే మనిషి, ఇంత లావెలా అయింది! తన్ని తాను నిర్లక్ష్యపెట్టుకునే అలవాటే ఉండేది కాదు. వెనుకాతలే– పెద్ద బొజ్జా, దానిమీద మొద్దు ఓవర్ సైజ్ పుల్లోవరూ, డంగరీస్ వేసుకుని మెట్లెక్కి వస్తున్న అరవింద్.

ఇంట్లోకొచ్చారు. ‘హెలోలూ, ఎలా ఉన్నావు!’ ఫార్మాలిటీస్ పూర్తయాయి.

ఒక సంచీలో ఏవ్వో సామాన్లతో వచ్చిన తారాతో, " ఫ్రిజ్లో పెట్టు" అంటూ, తన సంచీనుండి నాలుగు ఆరంజ్ జ్యూస్ కార్టన్లు తీసిచ్చాడు. "వోడ్కా ఉందన్నావుగా! ఏ ఫ్లేవరో తెలియక, ఎందుకైనా మంచిదని తెచ్చాం." అంది తారా.

'వద్దన్నాను కదా!' అనబోయి, ఊరుకున్నాను.

"ఇంద నీ సామాను." పాకెట్టొకటి నా చేతికందించి, "మీ ఆయనేడీ? ఎండలో కూర్చుందాం." బాల్కనీవైపు దారి తీసింది.

లోపలకి వెళ్ళి అర్జున్ని లేపి చెప్పాను.

"అప్పుడే ఒంటిగంటయిందే! వంటమ్మాయి చేసి పెట్టినవి అందరికీ సరిపోతాయా?"

"'మనకి మాత్రమే సరిపడా వండింది. బియ్యం నానబెట్టాను. పడేస్తాలే కానీ, అగర్వాల్ నుంచి ఛోలే బటూరేవో తెప్పిస్తేనే నయం. అయినా, వాళ్ళిద్దరూ తాగడానికి సిద్ధంగా కూర్చున్నారు. తొందరగా, భోజనానికి లాక్కొచ్చే బాధ్యత నీదే." హెచ్చరించాను.

"ఇదీ పెట్టావూ నా నెత్తిమీద!" విసుక్కుని, బాల్కనీలోకి నడిచి పలకరిస్తున్నాడు.

"ఇంకెందుకు ఆలస్యం? మొదలుపెడదాం." సంచీలోనుంచి ఏవో స్నాక్స్ తీస్తున్నాడు అరవింద్. నేనూ అర్జున్ గ్లాసులూ, బౌల్సూ, వోడ్కా, జ్యూసూ మోసుకొచ్చాం.

గుబురుగా పెరిగిన అరవింద్ జుట్టు రూట్స్ బయట, మూడంగుళాలు తెలుపు. చివర్ల చిక్కటి నలుపు. గడ్డం చేసుకుని చాలా రోజులయినట్టుంది. దట్టంగా ఉన్న తారా పొట్టిజుట్టు, వెండిలా మెరుస్తోంది. ఊలు సల్వార్ కమీజు బట్టని తన శరీరం చుట్టూ చుట్టేసి, ఆ తరువాత కుట్టినట్టుంది.

బాల్కనీ చివర్న కట్టిన మార్బిల్ గట్టు మీద ఏటవాలుగా కూర్చుని, ఫుట్ స్టూల్ మీద కాళ్ళు బార్లా జాచిపెట్టి, సీసా విప్పుతున్నాడు అరవింద్. ఎండకి వీపు చూపిస్తూ, అదే స్టూల్ మీద తనూ కాళ్ళు ఆన్చి, కుర్చీలో తారా.

"నాకు ఆరెంజ్ జ్యూస్ చాలు." నా ఆ మాటకే ఎదురు చూస్తున్నట్టు, "ఫార్మాలిటీస్ ఏమీ పెట్టుకోవద్దు. ప్లీస్, ఫీల్ ఫ్రీ. మీరు కానియ్యండి." అంటూ, అర్జున్ తన గ్లాస్లోకి జ్యూస్ వంపుకున్నాడు.

"కారేమయింది?" అడిగాను తారాని.

"సింగపూర్ వెళ్ళాను మేఘనా దగ్గిరకి. అంతకు ముందు అమ్మేశాను.'

తన మాట పూర్తికాకుండానే, అరవింద్ అందుకున్నాడు. "పూర్తి ఆర్నెల్లూ ఉండి వస్తానంది మరి! ఆ కారమ్మితే కొంత ఖర్చుకైనా పనికొస్తుందని, నేనే అమ్మేయమన్నాను. అదీ సరిపోలేదు తన షాపింగుకి. 'అప్పు' నెపంతో మళ్ళీ నా డబ్బు కూడా."

"వాయిదాలమీద తీరుస్తున్నానుగా!" తారా గొణిగింది.

"ఆ, తీర్చకేం! మళ్ళీ ఏదో ఖర్చుందని రోజూ తీసుకుంటూనే ఉంటుంది. ఏదో ఎక్సిబిషన్లో, ఇరవై వేలున్న పెయింటింగేదో పదివేలకే ఇచ్చేస్తున్నారు. కొందామని, ఒకటే పోరు. డబ్బు తనదైతే విలువ తెలిసొచ్చేది.

అన్నట్టు, ఈ మధ్య ఇంకో తంటా. తనకి నా ఆస్థిలో వాటా కావాలట. ఆస్థిలో భాగం ఇస్తే, రేపు నా కొడుకులిద్దరూ ఊరుకుంటారా?"–మమ్మల్ని అడుగుతున్నాడు.

టైమ్ రెండున్నర దాటింది. ఎత్తిన గ్లాస్, తిరిగి నింపుకోడానికి తప్ప– కిందకి దించడం లేదు అరవింద్. తారా మూడో డ్రింక్ పూర్తి చేసి, పక్కనే పెట్టిన పాకెట్లనుండి జీడిపప్పూ, వేరుశెనగపలుకులూ తీసుకుని, నములుతోంది.

"తాన్యా ఎలా ఉంది? తననీ, పిల్లలనీ కూడా తీసుకురావలిసింది." వాళ్ళిద్దరూ మళ్ళీ వాదనకి తగులుకోకుండా, మాట మార్చాను.

"తను పక్క బ్లాకులో, వేరే ఇంట్లో ఉంటోంది." అరవింద్ చెప్పాడు.

"'అదేం?" అడిగాను.

"'తను వీధుల్లో నడుస్తోంది." ఎదురుగా ఉన్న గోడ వైపు చూస్తూ, తార అభావంగా, ఇంగ్లీష్లో చెప్పింది.

"వీధుల్లోనా!" అయోమయంగా అడిగాను.

"స్పష్టంగా చెప్పవేం నీ కూతురి ఘనకార్యం! రెడ్ లైట్ల దగ్గర నిలుచుంటోంది లెండి." అరవింద్ అందుకున్నాడు మళ్ళీ. 'సరిగ్గానే విన్నానా?' నమ్మశక్యం కాకుండా, అర్జున్ వైపు తల తిప్పాను. తన పరిస్థితీ అలాగే ఉంది.

"తాన్యా ఇంటి అద్దె మేఘనా కడుతోంది. నెల ఖర్చులకీ డబ్బు పంపుతుంది. ఇంక ఉండేవి చిన్నచిన్న పర్సనల్ ఖర్చులే. కొంతేదో, నేనూ ఇస్తున్నాననుకో. పోనీ, ట్యూషన్లేవో చెప్పుకోమని చెప్పాను. వింటేగా! ఇంత వయస్సొచ్చాక ఏం కట్టడి చేస్తాను?" తారా.

"ఆహా, నువ్వూ, నీ కట్టడీ. తనకి పదమూడేళ్ళున్నప్పుడు, ఇంటినుంచి పారిపోయిందని నువ్వేగా చెప్పింది నాకు!" మళ్ళీ అరవింద్. తారాతో వొంటరిగా మాట్లాడే అవకాశం దొరకదని అర్థం అయింది.

"జైసల్మేర్ ఫెస్టివల్‌కి అని తన స్నేహితురాలికి చెప్పి వెళ్ళింది. నెలరోజులయినా రాకపోయేటప్పటికి, వెనక్కి తీసుకు రావడానికి వెళ్తే, ఒక మధ్యవయస్కుడితో ఏదో ఫైవ్ స్టార్ హోటెల్లో కనిపించింది. ఇంటికి తిరిగి రానంది. రెండు వేద్దామనుకుంటే, తిరిగి నాకే నాలుగు లెంపకాయలు.' జాలిగా చెప్పింది తారా. జాలి ఎవరి మీదో అర్థం అవలేదు.

"ఆ, అక్కడెవడితోనో బాగానే ఎంజాయ్ చేసింది. తిరిగి ఇంటికి వచ్చినప్పుడే, కాళ్ళు విరిచి ఇంట్లో కూర్చోపెట్టుంటే సరిపోయేది. అయినా, ఇంటినుంచి ఎన్నిసార్లు పారిపోయింది? తనకేం కొత్త!" అరవింద్ సన్నాయి నొక్కులు.

"ఆ చదువూ, సంధ్యా లేని వంటవాడిని పెళ్ళి చేసుకుంది. ఇప్పుడు, మా నెత్తిమీద పడిందంతా." తారా జ్యూస్ వంచుకుంటూ చెప్తోంది. మళ్ళీ అతను ఏదో అంటున్నాడు.

వాళ్ళల్లో, వాళ్ళే మాట్లాడుకుంటున్నారు. నా ఆలోచనల్లో నేను పడ్డాను.

★★★

తల్లినీ, ఆ వాతావరణాన్నీ తప్పించుకోవాలనే కాదూ తాన్యా కనిపించిన మొదటివాడిని కట్టుకున్నదీ! చదువూ డబ్బూ, ఉన్న మనిషెవరూ, తారా ప్రాపకంలో ఉంటున్న ఎక్కువ చదువుకోని తనకోసం రాదని తాన్యాకీ తెలుసు. మేఘనాకి ఉన్న తెలివీ లేదు తనకి. కనిపించిన, ఒక్క దారీ పట్టిందంతే. తల్లి పెంపకంలో అందిన స్వేచ్ఛకి అలవాటు పడిన పిల్ల, ఆ ఛాందసపు మెట్టింట్లో ఇమడలేకపోయింది.

ఏ సంబధానికీ కట్టుబడి ఉండలేకపోయే తారా, వొళ్ళు వంచకుండా- దొరికే సౌకర్యాల గురించే చూసుకుంది తప్ప, పిల్లల గురించేనాడైనా పట్టించుకుందా!

★★★

బెల్ మోగింది. వేడివేడి చనా, బటూరాలూ అవీ వచ్చాయి.

"లోపలకి రండి. చల్లారిపోతాయి." చెప్పాను.

"అయిదు నిముషాల్లో వస్తాను. నువ్వెళ్ళి, నీలిమకి సాయం చేయి." తన గ్లాస్ నిండా వోడ్కా వంచుకుని, ఖాళీ అయిన బాటిల్ కింద పెట్టాడు అరవింద్. వేళకాని వేళలో అంత తాగినప్పటికీ, మాట తడబడటం లేదు. మనిషి తూలడం లేదు.

ఈ లోపల, వచ్చిన వాటిని గిన్నెల్లో పెట్టి, ఇంట్లో వండిన భోజనం వేడి చేసి, టేబిల్ మీద పెట్టాను. తారా వస్తూనే, అన్నం, పప్పూ, కూరా కంచంలో పెట్టుకుంది.

"అయ్యో, ఆ ప్లేట్ వదిలేసి ఇంకోటి తీసుకో. ముందు బటూరాలు తిను. వీట్లో ముద్దయిపోతాయి." లబలబలాడుతూనే ఉన్నాను. ఇంతలో, గ్లాస్ తనతో పాటే తెచ్చుకుని, లోపలకి వచ్చి కూర్చున్న అరవిందుకి కూడా వాటినే ఇంకో కంచంలో వడ్డించి, అతని ముందుకి జరిపింది.

నేను సగం బటూరా పెట్టుకున్నానే తప్ప, భోజనం టైమ్ దాటడంతో- ఆకలి చచ్చిపోయింది.

అంత కట్లరీ ఎదురుగా ఉన్నప్పటికీ, తారా మాత్రం కేవలం రెండు గరిటెలతోనే వడ్డిస్తూ, వాళ్ళ కంచాలలో ఉన్న పదార్థాల మీదే, బటూరాలూ, చనా కూడా పెట్టేసింది.

తినడం పూర్తైన వెంటనే, "చచ్చేంత నిద్ర వస్తోంది." అంటూ, చేతులు కడుక్కు వచ్చి, "ఎక్కడ పడుక్కోమన్నావు!" అడిగింది.

పక్కనే ఉన్న గెస్ట్ రూమ్ చూపించాను.

అర్జున్, అరవింద్- లివింగ్ రూమ్ వైపు నడిచారు.

టేబిల్ శుభ్రం చేద్దామని చూస్తే, పప్పు గరిటె కూరలో, అన్నం గరిటె పప్పులో. వాళ్ళ కంచాల చుట్టూ మెతుకులూ. కంచాల్లో, తినలేకపోయి వదిలేసిన వంటకాలూ, వాటిల్లో ఉండలుచుట్టి పడేసిన పేపర్ నాప్కిన్లూ.

ఏదో శుభ్రం చేశాననిపించాను.

నేనూ లివింగ్ రూములోకి అడుగుపెట్టానో లేదో, “నేనూ నడుం వాలుస్తాను. అరవింద్, మీరూ రెస్ట్ తీసుకోకూడదూ!” అడిగాడు అర్జున్.

“మీరు వెళ్ళండి. నేను నీలిమతో కబుర్లు చెప్తానుగా.” అభయం ఇచ్చాడు అరవింద్.

గదిలోంచి తారా గురక గది కదిలేలా, ఇక్కడివరకూ వినిపిస్తోంది. తలుపు కొంచం మూద్దామని వెళ్తే, తెరుచుకుని ఉన్న నోటినుంచి గురకేకాక, చొంగ కూడా కారుతూ, తన ట్రిపిల్ చిన్ ముడతల్లో ఇరుక్కుని, ఇంక కిందకి జారలేకపోతోంది.

★★★

షాల్ కప్పుకుని, అరవింద్ ఎదురుగా కూలబడ్డాను.

“కార్లో వస్తున్న రెండు గంటల్లోనూ, గంటన్నర నిద్ర పోతూనే గడిపింది మీ స్నేహితురాలు. నేను తప్ప, ఇంకెవరు భరించగలరు తన్ని!”

“షుగర్ ఉందిగా మరి తనకి!” ముక్తసరిగా అన్నాను.

‘”అదే మరి. ఏ ఎక్సర్ సైజో చేయమన్నా వినదు. ‘ఇలా ఊరిపోతుంటే, ఇంక నీకు అస్తమానం బట్టలు కొనడం కష్టం’ అని హెచ్చరిస్తూనే ఉంటాను.” ఒంటి కుర్చీలో శరీరం పట్టక, మూడు సీటర్ల సోఫాలో కూర్చున్న మనిషి మాటలు.

“ఇందాక, తాన్యా సంగతి పూర్తిగా మాట్లాడలేదు కదా? చెప్తాను వినండి. నేను వాళ్ళమ్మని వదిలేసి, తనతోనే ఉంటే కనుక, గెంతేసి ఒప్పుకునేది. రాత్రుళ్ళు రెడ్ లైట్ల దగ్గిరా, పగళ్ళు పిల్లలు స్కూలుకెళ్ళాక,– ఆ వ్యవహారం ఇంట్లోనే.

తాన్యా పెద్ద కూతురు సెఫాలీ లేదూ! తల్లి అడుగుజాడల్లోనే నడుస్తుంది రేపు. చూస్తూ ఉండండి.”

దేవుడా, పదేళ్ళ పసిపిల్ల గురించా ఇతనిలా మాట్లాడుతున్నది!

ఆ తరువాత అతను మాట్లాడిందేమిటో, నేను విన్నదేమిటో గుర్తు లేదు. ఏ అనుభూతైనా, ఒక హద్దు దాటిన తరువాత స్తబ్దు బారుతుందేమో! ఆరు దాటింది. బాగా చీకటి పడింది.

“టీ పెడతావా?” తారా కేక.

లోపల అర్జున్ మేలుకునే ఉన్నాడు. “టీ?” అడిగాను. తన మొహం చూస్తే, అపార్టుమెంట్ల పలచని గోడలు జరిగిన సంభాషణని గుప్తంగా ఉంచలేదని అర్థమైంది. “నేను పెడతాలే.” వంటింట్లోకి వెళ్ళాడు.

“తారా, రా, టీ, బిస్కట్లూ పెట్టానిక్కడ.” పిలిచాను.

“ఇక్కడికే తీసుకొద్దూ.”

ఇంకా మంచంమీదే ఉన్న తన చేతికి మగ్ అందించి, బయటకి వచ్చాను. అయిదు నిముషాల తరువాత, మగ్ వంకరగా పట్టుకుని, నేలమీద టీ వంపేస్తూ వచ్చింది.

మాట్లాడకుండా, ఇల్లూడ్చే బట్ట తెచ్చి కింద పలికిన టీ తుడుస్తున్నాను. దానికి వీలుగా– కాళ్ళెత్తి, కుర్చీమీద పెట్టుకుంది. “అయ్యో, నేను చేస్తానులే.” అనలేదు. నాకు తెలిసిన తారేనా ఈ మనిషి?

”లేటయింది. ఇంక వెళ్తాం” టీ తాగాక చెప్పింది. ఇద్దరూ నిలుచున్నారు. వాళ్ళతోపాటే వెళ్ళి. దిగబెట్టే మర్యాద పాటించలేదు నేను. అర్జున్ మాత్రం వెళ్ళాడు.

★★★

వాళ్ళింకా, కిందకి దిగి కూడా ఉండరు. పూజాకి ఫోన్ చేసి, జరిగిన మాటలు క్లుప్తంగా చెప్పాను.

“ఓహో, త్యాగమయీ, ఈ మర్యాదల అవసరం ఎందుకు? బుద్ధిలేకపోతే సరి. అసలు తాన్యా గురించి అలా మాట్లాడ్డానికి నోరెలా వస్తుంది వాళ్ళకి? నీకసలు సంగతి తెలియదు. ఈ దరిద్రుడు, తన్ని ఇంట్లో ఒక్క నిముషం కూడా తెరిపిగా బతకనిచ్చేవాడు కాదు. ఏదో నెపంతో, మీద చేయి వేయడమో, ఎక్కడెక్కడో

పట్టుకోవడమో. అదీ భరించింది, ఇంకే దారీ లేక. ఆఖరికి సెఫాలీని కూడా చెప్పుకోలేని చోట్ల ముట్టుకోవడం. అది ముద్దు చేయడంట. ఇంక సహించలేక మేఘనాకి చెప్తే, వెంటనే తనే ఇల్లు మార్పించింది. పాపం తాన్యా , కాల్ సెంటర్ వదిలేసి చాల ఏళ్ళయిందిగా! ఉద్యోగమూ దొరకడం లేదు.

ఈ మధ్య తనకెవరో అబ్బాయి పరిచయం అయాడు. ఒకసారి, తన బైకుమీద ఇంటికి దింపడానికి వస్తే అరవింద్ కంటపడ్డాడు. అదే ఇతగాడు చెప్పిన 'రెడ్ లైటు వద్ద నిలుచోవడం.' ఆ అబ్బాయి అప్పుడప్పుడూ తాన్యా ఇంటికి వస్తుంటాడు. దానికే 'మధ్యాహ్నం ఇంట్లో' అన్నది అరవింద్. 'ఆంటీ, ఇద్దరు పిల్లలున్న నన్ను పెళ్ళి చేసుకుంటానంటున్నాడా అబ్బాయి. పెనంమీంచి కుంపట్లో పడను కదా! అని నేనే తటపటాయిస్తున్నాను.' అని చెప్పింది తాన్యా. చేజిక్కించుకుందామన్న పిల్ల చేతిలోంచి జారిపోతుంటే చూడలేకపోతున్నాడంతే ఇతగాడు. మన స్నేహితులదరికీ, ఇదే కథ చెప్తాడు." ఛీత్కరించింది.

"తారాకీ అన్నీ తెలిసే అరవిందుకి వంత పాడుతుంది. ఎదురుతిరిగితే తనకెలా గడుస్తుంది!" తన గొంతులో ఆక్రోశం.

తారాని నిరక్ష్యపెట్టేనన్న నా గిల్ట్ ఫలితం– ఇవన్నీ తెలుసుకోవడమా! నిట్టూర్చి పెట్టేశాను ఫోన్. చూస్తే, కృతజ్ఞతలు చెప్తూ రెండు టెక్స్టు మెసేజిలూ, మూడు మిస్డ్ కాల్సూ అరవింద్ నుంచి. 'నా నంబర్ ఎందుకిచ్చావు అతనికి!' అని, తారా మీద అరిచీ లాభం లేదు. నంబర్ బ్లాక్ చేశాను.

నిముషం తరువాత బ్లాక్డ్ లిస్టులో తారా పేరూ చేర్చాను. ఈ నిర్ణయం మాత్రం ఎక్కువకాలం నిలబడదని తెలుసు. కానీ, ప్రస్తుతానికి కొంత ఉపశమనం.

Click here to share your comments on this story